

Sygn. akt II K 277/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 23 października 2018 r.

Sąd Rejonowy w G. II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Piotr Gensikowski

Protokolant: Wioletta Fabińska

w obecności Asesor Prokuratury Rejonowej w G. M. S. (1)

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 lipca 2018 r., 24 września 2018 r., 18 października 2018 r.

sprawy karnej

M. S. (2)

s. A. i E. zd. K., ur. (...) w G., zam. G. ul. (...), PESEL: (...), obywatelstwa polskiego, o wykształceniu podstawowym, nie karanego

oskarżonego o to, że:

w okresie od 1 października 2016 roku do marca 2018 roku w miejscowości G. uchylał się od wykonywania ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego określonego w postanowieniu Sądu Rejonowego w G. z dnia 13 października 2016 r. o sygn. akt (...) na rzecz N. S. w kwocie 350 zł miesięcznie oraz w postanowieniu Sądu Apelacyjnego w G. z dnia 29 czerwca 2017 roku o sygn. akt (...) na rzecz N. S. w kwocie 600 zł miesięcznie, a wskutek tego zaległość wynosi 9500 zł, co stanowi równowartość 16 świadczeń okresowych, **tj. o czyn z art. 209 § 1 k.k.**

orzekł:

na podstawie art. 4 § 1 k.k. przepisów k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 31 maja 2017 r. w związku z ustawą z 23 marca 2017 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny (Dz. U. poz. 773)

I. Oskarżonego **M. S. (2)** uznaje za winnego tego, że w okresie od 1 marca 2017 roku do końca marca 2018 roku w miejscowości G. uchylał się od wykonywania ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego łożenia na utrzymanie małoletniego syna N. S., określonego co do wysokości w kwocie 600 zł miesięcznie orzeczeniem Sądu Okręgowego w T. z dnia 17 marca 2017 r., sygn. (...), zmienionym orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w G. z dnia 29 czerwca 2017 r., sygn. (...), a powstała wskutek tego zaległość stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych, czym naraził osobę uprawnioną na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, tj. występku określonego w art. 209 § 1a k.k. i za to na podstawie art. 209 § 1a k.k. orzeka wobec oskarżonego karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

II. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata,

III. Na podstawie art. 72 § 1 pkt 3 i 4 k.k. orzeka wobec oskarżonego obowiązek bieżącego łożenia w okresie próby na utrzymanie syna N. S. oraz obowiązek wykonywania w okresie próby pracy zarobkowej,

IV. Na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora,

V. Zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty, zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia wydatków postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W 2013 r. K. S. wraz z M. S. (2) zawarli związek małżeński. Ze związku tego pochodzi syn N., który urodził się (...)

dowód: zeznania świadka K. K. (k. 5-6), odpis skrócony aktu urodzenia (k. 31)

Ugodą z dnia 13 października 2016 r., zawartą przed Sądem Rejonowym w G., M. S. (2) zobowiązał się zapłacić rentę alimentacyjną za okres od sierpnia 2016 r. do 28 września 2016 r.

dowód: odpis protokołu (k. 11)

Postanowieniem Sądu Okręgowego w T. z dnia 17 marca 2017 r., tytułem zabezpieczenia roszczenia, zasądzono od M. S. (2) kwotę 350 złotych miesięcznie, poczynając od dnia 1 marca 2017 r., tytułem alimentów na rzecz syna N.. Postanowieniem Sądu Apelacyjnego w G. z dnia 29 czerwca 2017 r. zmieniono wysokość alimentów, podwyższając je do kwoty 600 zł miesięcznie.

dowód: odpisy orzeczeń (k. 40-41)

M. S. (2) nie wywiązywał się z zapłaty zasądzonych alimentów. Wedle stanu na kwiecień 2018 r. zaległość z tego tytułu wynosiła kwotę ponad 9.000 złotych. K. S. wraz z synem zamieszkała u swych rodziców. W utrzymaniu jej oraz syna pomagają jej rodzice. Gdyby nie ich pomoc finansowa, to trudno byłoby jej funkcjonować.

dowód: zeznania świadka K. K. (k. 5v.), pismo komornika (k. 87)

W okresie od października 2016 r. do marca 2018 r. M. S. (2) pracował za granicami kraju, a także w kraju.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. S. (2) (k. 81), pismo US w G. (k. 62)

M. S. (2) nie był karany za przestępstwo.

dowód: zapytanie o karalność (k. 136)

Oskarżony **M. S. (2)** w toku postępowania przygotowawczego werbalnie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego. Składając wyjaśnienia oskarżony podał jednak, że nie płacił alimentów, bo nie miał pieniędzy (k. 80v-81, k. 94-95, k. 131v.). Sąd oceniając przytoczone wyjaśnienia oskarżonego sąd dał im wiarę w zakresie, w jakim pozostawały one spójne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie, a więc co do tego, że oskarżony nie płacił alimentów na rzecz syna. Była to w istocie okoliczność bezsporna, znajdująca wsparcie w pozostałym materiale, głównie zeznaniach świadka K. K., matce syna oskarżonego. Sąd odmówił natomiast wiarygodności wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonego co do przyczyn, z powodu których nie płacił alimentów. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego były sprzeczne z innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie. Z zeznań świadka **K. K.** (k. 5-6, k. 57-58, k. 132), zeznań świadka **W. K.** (k. 71v., k. 133v.) wynikało, że oskarżony w okresie objętym aktem oskarżenia podejmował dorywczo prace zarobkowe. Wyjaśnienia oskarżonego były także sprzeczne z informacją uzyskaną z US w G., iż w 2017 r. podejmował on prace zarobkowe ze stosunku pracy (k. 62). Sąd dał wiarę temu dokumentowi, a także innym zgromadzonym w sprawie, gdyż żadna ze stron, a także sąd z urzędu, nie dopatrzył się podstaw, aby zakwestionować ich autentyczność oraz prawdziwość.

M. S. (2) został oskarżony o to, że w okresie od 1 października 2016 roku do marca 2018 roku w miejscowości G. uchylał się od wykonywania ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego określonego w postanowieniu Sądu Rejonowego w G. z dnia 13 października 2016 r. o sygn. akt (...) na rzecz N. S. w kwocie 350 zł miesięcznie oraz w postanowieniu Sądu Apelacyjnego w G. z dnia 29 czerwca 2017 roku o sygn. akt (...) na rzecz N. S. w kwocie 600 zł

miesięcznie, a wskutek tego zaległość wynosi 9500 zł, co stanowi równowartość 16 świadczeń okresowych, **tj. o czyn z art. 209 § 1 k.k.**

Oceniając zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy z punktu widzenia treści art. 209 § 1a k.k. należało uznać, że oskarżony **M. S. (2)** popełnił zarzucany mu czyn zabroniony w okresie od 1 marca 2017 r. do końca marca 2018 r. Z zeznań świadka K. K., W. K. oraz A. K., a także częściowo z wyjaśnień oskarżonego oraz dowodów z dokumentów wynikało, że oskarżony we wskazanym okresie – wbrew obowiązkowi alimentacyjnemu skonkretyzowanemu co do wysokości orzeczeniem Sądu Okręgowego w T. oraz Sądu Apelacyjnego w G. – uchylił się od obowiązku uiszczenia obowiązku alimentacyjnego na rzecz syna N., czym naraził go na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Gdyby wszakże nie pomoc finansowa dziadków N., jego podstawowe potrzeby związane z jego utrzymaniem mogłyby pozostać niezaspokojone.

Zdaniem Sądu nie było natomiast podstaw do przypisania oskarżonemu jako przestępnego okresu niepłacenia przez niego alimentów w okresie od października 2016 r. do końca lutego 2017 r., gdyż w tym okresie obowiązek ten nie był skonkretyzowany co do wysokości, jak tego wymaga obecne brzmienie art. 209 § 1 i 1a k.k. nadane ustawą nowelizującą z dnia 23 marca 2017 r. (Dz. U. poz. 952), która weszła w życie 31 maja 2017 r. W tym zakresie należy przychylić się do stanowiska wyrażonego w orzecznictwie, wedle którego po wejściu w życie tej ustawy kryminalizacją objęte są więc także takie sytuacje, w których niewykonywany obowiązek alimentacyjny wynika z ustawy. W odróżnieniu jednak od poprzedniego stanu prawnego, nie każde uchylenie się od takiego ustawowego obowiązku (przy założeniu spełnienia pozostałych znamion) będzie stanowiło przestępstwo, a tylko takie, gdy ustawowy obowiązek został skonkretyzowany co do jego wysokości (tak SN w postanowieniu z dnia 25 stycznia 2018 r., I KZP 10/17, OSNKW 2018, Nr 3, poz. 24, a także w postanowieniu z dnia 9 maja 2018 r., IV KK 79/18, (...) informacji prawnej L.). Z tych też względów sąd wyeliminował okres od października 2016 r. do końca lutego 2017 r. z opisu czynu przypisanego oskarżonemu.

Przestępstwo przewidziane w art. 209 § 1a k.k. zagrożone jest karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Rozważając wymiar kary wobec oskarżonego **M. S. (2)** Sąd miał na względzie następujące okoliczności. W ramach dyrektywy odwołującej się do stopnia społecznej szkodliwości Sąd na niekorzyść oskarżonego miał na uwadze okres roku czasu nie alimentacji. Na niekorzyść oskarżonego sąd potraktował brak jakiegokolwiek wpłaty alimentów. Z kolei, uwzględniając dyrektywę prewencji indywidualnej sąd uwzględnił na korzyść oskarżonego jego uprzednią niekaralność.

Mając na względzie wszystkie powyżej opisane okoliczności Sąd uznał, że należało wymierzyć wobec oskarżonego na podstawie art. 209 § 1a k.k. karę 4 miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie Sądu kara ta z uwagi na jej rodzaj i wysokość jest adekwatna do ustalonego w sprawie stopnia społecznej szkodliwości czynu przestępnego, który był stosunkowo znaczny. W ocenie Sądu kara ta nie przekracza stopnia winy oskarżonego, który należy uznać podobnie za dość znaczny. Sąd wymierzając oskarżonemu karę pozbawienia wolności w tym wymiarze wyszedł z przekonania, że jej wysokość odpowiada dyrektywie prewencji indywidualnej. Zdaniem Sądu poprzednia niekaralność oskarżonego za przestępstwa przemawia wszakże za tym, że czyn, który popełnił oskarżony miał charakter wyjątkowy. W świetle tych okoliczności nie ulegało zatem wątpliwości, że dla powstrzymania oskarżonego przed popełnieniem innego lub podobnego przestępstwa za wystarczające należy uznać wymierzenie kary pozbawienia wolności. W ocenie Sądu kara ta zdaje się wreszcie czynić zadość wskazaniom prewencji ogólnej, a mianowicie uzmysławia ona społeczeństwu, że nielożenie na utrzymanie osoby uprawnionej spotyka się z natychmiastową reakcją organów wymiaru sprawiedliwości. Zdaniem Sądu wykonanie kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego nie jawiło się w momencie orzekania jako bezwzględnie konieczne, gdyż zasługiwał on z uwagi na uprzednią niekaralność na zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary na okres próby. Z tych wszystkich względów orzeczono jak w punkcie I-szym i II-gim wyroku.

Celem zapobieżenia popełnieniu przez oskarżonego nowego czynu sąd w okresie próby nałożył na niego obowiązki probacyjne, a także oddał go w okresie próby pod dozór kuratora, o czym orzeczono jak w punkcie III-cim i IV-tym wyroku.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. z 1983 r. Dz. U. Nr 49, poz. 223 ze zm.) w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. Sąd w punkcie V-tym wyroku zwolnił oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty oraz wydatków postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa. Podejmując takie rozstrzygnięcie sąd miał na uwadze konieczność łożenia przez oskarżonego na utrzymanie małoletnich dzieci.